

Преслава Кирова

ЖЕНИХЪТ

Поискал ме е още преди да се родя. Но може би заради неистовото желание на всяко живо същество да опознае нов свят, не е успял да ме вземе. Но още тогава се е заел да направи Този свят непривлекателен за мен. Или мен за света – да го намразя, да не ме свързва нищо дълбоко с него и не Той насила да ме отнеме от него, а аз сама да Го пожелаю. И то да Го желая отчаяно и страстно. Както сега.

Отначало нищо не знаех, дори не подозирах. Бях дете и дните минаваха като сънища. Само понякога като затворех очи чувствах някаква тъмна, лепкава река, лееща се по шуплите на съзнанието ми и аз бях някъде далеч Отвъд. Тогава това страшно ме плашеше. Но постепенно започнах да свиквам и дори започна да ми харесва тази тъмна, опияняваща река в мен.

Дните минаваха и аз все повече се чувствах изолирана от света. Мрачната река придойде и избликна през очите ми. Хората ме избягваха, чувствайки чернотата в мен. А аз се стремях по всякакъв начин да се доближа до тях, но все се чувствах чужда, ненужна.

Около мен сякаш имаше някаква невидима стена, която ми пречеше да се доближа до истинско, човешко изживяване. Тогава все още не знаех.

И един ден, когато съвсем излязох от детството и всички въпроси за света се стовариха върху ми, когато бях съвсем объркана и слаба – той нанесе удар си. Първият осезаем удар.

Беше избрал добре момента. Бях чувствителна и крехка и не знаех накъде да поема. Като сега си спомням – хладната пещера и непрогледните галерии, чувството за нереалност и тази бликнала енергия. Душата ми бе сякаш наполовина извън мен, а тялото ми не чувстваше умора. Тъмнотата от очите ми се сля с тази от пещерата и Той се почувства силен, и ме поиска неистово силно... Но аз все още се надявах на този свят.

Неговото желание продължи дълго. Искаше душата ми. Единствено нея. Нищо материално и осезаемо. Всички мислеха, че съм болна – лекуваха ме, водеха ме при лекари, психиатри, които ми казваха, че сънищата са само черно-бели... И аз съвсем загубвах вяра в този свят, сънуващ в черно-бяло. С горчив смях казвах, че съм болна за любов – те не разбираха. А ми трябваше точно това – някой, който да обича само душата ми и то колкото Него, за да ме освободи. Никой не разбираше. Пращах викове за помощ, но никой не идваше и той все повече ме обсебваше и аз го заобиквах. Нуждаех се от Него. Мисълта за Него започна да ме изпълва със сладост и фино еротично чувство, което усещах

само със съзнанието си. Сякаш се опиянявах от някакво много добро и тънко вино.

Аз не исках да повярвам на това чувство. Стараех се да се привържа към някого с цялото си сърце, да се отдам на човешка, всеотдайната любов. Да имам съпруг, деца, да върша възможно най-простите хорски дела. Да живея живота си нормално. Възможно най-нормално... Но не се получи.

Обикнах един мъж. Той беше доволен, че го обичам. В началото всичко вървеше добре. Мъжът поиска да се ожена за него. И тогава Той отново напомни за себе си. Първото дете, което щях да имам... Той го взе. Отново бях отчаяна.

Все пак се оженихме и заживяхме заедно. След година родих друго дете. Но Той по всякакъв начин се опитваше да провали живота ми. Най-вече чрез самата мен. Не можех да общувам с хората. Всичко, което направех или кажех ми се виждаше глупаво и безсмислено... В мен постоянно имаше огромно напрежение, напирало в най-неподходящия момент. Тъмната река ме завладяваше изцяло... това не бях аз. Гледах се отстрани и не можех да се спра. Нагрубявах близките си и после плачех от мъка, че съм го сторила, но не можех да се спра.

Започнах да копнея за Него. Той постигаше целта си. Бях много слаба. Той ме направи слаба, за да Го харесам, да Го обичам. Сега живея уж нормално... Но никой не знае как желая да се слея с Него, да бъда част от него. Да почувствам милувките нереалност, които ще ми даде. Чувството, че тялото ми е неземно и ефирно, изтъкано от мекота и прозрачност. Целувките свобода, които така очаквам да получа, откакто се помня. Да почувствам душата си рееща се в пространството и времето, като отронено листо от вятъра на Неговия дъх. Това са мечтите ми...

Когато бях дете мечтаех да имам ябълкова градина – разцъфнали бледорозови цветове и зрели, сочни плодове. Сега мечтаю единствено за Него... Да съм цвят, разцъфнал върху Неговите устни и плод в неговите ръце. Това съм аз – Неговата невеста, а Той е моят Жених.

Винаги съм се чудила защо хората се страхуват от Смъртта и защо си я представят като жена? Аз мога да им кажа:

„Не се страхувайте! Смъртта е свобода! Смъртта е благо! Смъртта е право, както и Живота! Смъртта е тайнство също като Живота! Смъртта е мъж! И АЗ съм Неговата Невеста!“

КРАЙ

© 1999 Преслава Кирова

Публикация: 5–6 брой на сп. „Зона F“, 1999 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8729>]